

публиканци, разумѣва ся, съществували и тогава, но едни мълчали, а други ся престрували за привърженици на конституцията; всички ся ся считали за мѣчататели, които далеко заминали въкътъ си; всичкитъ били увѣрени въ неспособността на французския народъ къмъ самоуправление, и всичкитъ обичали да ся възхищаватъ отъ античнитъ доблести на Гърцитъ и Римлянитъ, които на тогавашното общество били извѣстни отъ трагедийтъ на Корнелия и Расина, и отъ живоописанията на Блутарха и Корнелия Непота, които били преведени на французски языкъ.

Всичкитъ тѣзи безвръдни занятия на тогавашнитъ республканци, можали би да ся продължаватъ въ течението на неопредѣлимо — дълго време, и можали би да ся свършатъ съ нищо, можали би да не дойдътъ до ушитъ на французския народъ, ако би само представителитъ и защитницитъ на стария порядъкъ имали възможность, да ся удържътъ отъ нататѣчнитъ погрѣшки. Но обстоятелствата били расположени тѣй, щото всяко дѣйствие на Лудвитъ XVI ся обръщало въ погрѣшка, и, като подкопвало монархията, турало основание на бѣдѣщата республика. Когато по градоветъ и селата на кралството ся распространилъ слухътъ, че кралътъ ся опитвалъ да бѣга задъ граница, тогава въ цѣла Франция произлѣзнало таково единодушно народно негодувание, щото послѣ това негодувание всяко примирение между кралътъ и народътъ станало невъзможно. Кралътъ дѣйствува наедно съ чуждестранцитъ! Кралътъ дѣйствува